

Sekolan veljekset

Sekolan talo, eteläisessä Suomessa, seisoo erään mäen itäisellä rinteellä, liki Helsingin rautatieasemaa.

Ennenkuin talo oli häviöön mennyt, aaltoili sen saleissa ja käytävillä teräinen keskustelu, monipolvinen puhe.

Istuipa silloin pirtissä Sekolan seitsemän veljestä täydessä puuhassa, budjettikirjat kourissa. Kauas kuului heidän harras, mutta yksipintainen lukunsa, kun Kalevi, vanhin veljeksistä, opetti nuorempiaan luvuntaitoon.

Kalevi: Aa.

Muut: Aa.

Kalevi: Pee.

Muut: Pee.

Kalevi: Aa, Pee, See, ummee nälkäpuuroo.

Muut: Aa, Pee, See, ummee nälkäpuuroo.

Kalevi: Ässä, Pehmyt Tee, Pee...

Ilkka: Ventta holl! Minä poloinen olen eksynyt.

Kalevi: Suus kiinni, sinä visakalloinen sonni!

Ilkka:

Kale, vale, Sekolan ale,
Petos, rötös, huijakuono
Sorsan pahnän pöllyttäjä.
Baikal-järven lämmittäjä.

Peloittava, hirmuinen oli nyt muoto Sekolan vanhimman veljen. Viha tuiskahteli tulena hänen jotenkin pienistä silmistänsä, jotka nyt kiukusta veripunaisina pyörähtelivät vimmatusti hänen päässänsä. Niinkuin sotaorhi hän puhahteli ja huohotteli, ja pianpa

teki parastansa Kalevin äkeä karttu Ilkan selkänahassa.

Kalevi: Otappas kirja kouraa taas ja opettele sievästi, junkkari, ja muista tätä löylytystä, koska sun kanalja kieles tahtoisi tästälähin haastella pilkkasanoja. Paha on viimein pilkkaajan palkka, sen voit tietää, sinä nallikka!

Ja niin jatkui taasen luku. Mutta kovinpa karmealla äänellä ja kyräävillä silmänluonneilla veljekset kirjainten nimiä sanelivat.

Olisipa tuo jyrkeä henki vallinnut Sekolan koulupöydän äärellä kai kauankin, ellei lehterille olisi ilmaantunut yhteisiä vihulaisia, toukolaisia, ainaisia pilkkakirveitä, jotka kirjoittivat kaiken muistiin ja kertoivat maailmalle. Miellytti heitä nyt taas hieman ilvehettä veljesten kanssa, ja lauloivat heidän edessään laulun, jonka olivat nimittäneet: "Seitsemän henkilön voima parlamentaarisen keskustelun näkökulmasta tarkasteltuna."

Kiljukoon nyt kaikkein kaula,
koska mielin virren laulaa
Voimasta seitsemän miehen.

Tähtiä kuin Otavassa,
Puolueita Sekolassa,
Laiskanpulskeita jallii.

Kale pauhaa, pirtti roikaa,
Hän on talon aika poika,
Ankara "Poika-Mauno".

Ilkka-poika, kokomusta,
Valittaa se hallitusta:
"Syntinen saatana kurja."

Makeasti Paavo-poika
makaa ryhmähuoneessansa:

sinnepä ei haukun hammas,
eikä lehtimiehen ansa
ehtineet milloinkaan.

Pekka seisoo niinkuin heikko,
Koska saarnaa Isä-Veikko,
SMP:n Salomon suuri.

Liisa arkistoissa häärii,
laskee numeroita väärii,
mäyränä summia tonkii.

Arvo Aalto herneet keittää,
Taisto sekaan kaalin heittää,
Patahan kuohuvaan sylkee.

Viimein tulee hännän huippu,
Pikku-Ville liukas luikku,
Sekolan tiuskea rakki.

Siinä onpi parlamentti,
Äänestämään joka mäntti!
Voimalla seitsemän miehen.

Niin rupesi veljesten sappi kiehumään, ja toukolaisiin kohdistui nyt heidän yhteinen kaunansa ja kostonsa henki. Tulisella vauhdilla karkasivat he kiusaajiensa päälle, ja tappelu oli yleinen. Tuimasti iskivät vastaan toukolaiset, mutta tuimemmin vielä läimäytelivät Sekolan miehet. Ja raskeasti kuin rautanuijat putosivat veljesten rusikat heidän vihamiestensä päitä vasten.

Sen pituinen se.